

Năm Ấy Tui Mở Vườn Bách Thú

Contents

Năm Ấy Tui Mở Vườn Bách Thú	1
1. Chương 1: Công Trình Hy Vọng Lãng Tiêu	1
2. Chương 2: Ta Là Lục Áp	5
3. Chương 3: Hầu Hạ? Chăn Nuôi!	8
4. Chương 4: Phần Thưởng Đầu Tiên	12

Năm Ấy Tui Mở Vườn Bách Thú

Giới thiệu

Thể loại: Hồng hoang, huyền huyền, hiện đại, thần tiên yêu quái, làm giàu, sáng văn, chậm nhiệt, HEChuyển ngữ:Muối.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-ay-tui-mo-vuon-bach-thu>

1. Chương 1: Công Trình Hy Vọng Lãng Tiêu

Sáng tinh mơ, đỉnh núi Hải Giác mờ hơi sương, giống như đang chìm trong mây mù.

Giữa những lùm cây lộ ra một nửa khoảng đất bằng phẳng, đây cũng là nơi tọa lạc của công viên giải trí Hải Giác, công viên này đã có hai mươi năm tuổi, là tuổi thơ của không ít dân chúng vùng Đông Hải, nhưng bây giờ khách tới thăm quan ngày một vãn đi.

Đoàn Giai Trạch kéo vali đứng trước công viên, đưa mắt nhìn lên đu quay khổng lồ, lại dờ dờ nhìn từ chú bảo vệ đang gấp gấp gấp dài qua vườn bách thú Hải Giác vừa nhỏ lại vừa xập xệ cách đó chưa tới một trăm mét, gương mặt tuần tú trở nên siêu thốn.

Tuy cùng tên “Hải Giác”, nhưng vườn bách thú này không có chút liên quan gì tới công viên giải trí Hải Giác cả.

Đoàn Giai Trạch nhớ mang máng, vườn bách thú này mới được xây dựng chưa đầy năm năm, là công viên tư nhân, ăn hỏi khách tới thăm quan từ công viên giải trí Hải Giác bên cạnh, chứ không có bất cứ liên quan gì với nhau, giống như Bắc Đại và Bắc Đại Thanh Đảo vậy.

Thực ra truyền thông trong và ngoài khu vực cũng từng PR về công viên này mấy lần, nhưng hình như kinh doanh không được tốt, cho nên sau đó, không có sau đó nữa, những người chưa từng đặt chân vào giống như Đoàn Giai Trạch chiếm đại đa số.

Giờ tận mắt chứng kiến, chẳng thấy bóng dáng nhân viên đâu, bụi đóng kín biển hiệu, cổng lớn, mà không, phải gọi là cánh cổng ‘không lớn cho lắm’ mới phải, thì cũng đã rỉ sắt, lá khô phủ kín mặt đất, thậm chí góc tường còn đóng mạng nhện, càng tô đậm thêm bốn chữ “kinh doanh không tốt”.

Đoàn Giai Trạch đang mải nghĩ ngợi, đột nhiên ốc vít bung ra, “rầm” một cái rơi bụp xuống đất, bụi bốc lên mù mịt, cảnh tượng càng thêm thê lương.

Đoàn Giai Trạch: “.....”

...

Thật ra Đoàn Giai Trạch cũng mới biết gần đây thôi, rằng anh có quan hệ to lớn với cái vườn bách thú xập xệ trước mặt này.

Mà chuyện này, phải kể từ nửa tháng trước ——

Mùa tốt nghiệp, Đoàn Giai Trạch tốt nghiệp chuyên ngành kỹ thuật môi trường ở một trường đại học hạng hai, thi lên nghiên cứu sinh bị trượt vô chuối, lại không có kinh nghiệm làm việc, cho nên vẫn đang loay hoay xoay xở kiếm việc làm.

Từ sau khi lên đại học, Đoàn Giai Trạch đã phải đi làm thêm kiếm tiền, lúc nào cũng trong tình trạng túng thiếu, nếu không tìm được việc làm nữa, chắc chỉ có nước dọn đi.

Thế nhưng đúng lúc này, đột nhiên có một vị luật sư liên hệ với Đoàn Giai Trạch, nói rằng một người bà con xa của anh qua đời, người ấy có một vườn bách thú, quyết định để lại cho Đoàn Giai Trạch không biết đã gặp mặt từ bao nhiêu năm trước.

Với Đoàn Giai Trạch mà nói, đây đúng là miếng bánh béo bở từ trên trời rơi xuống, sau khi xác định không phải lừa gạt, bản thân không phải giao một khoản tiền nào, anh hân hoan tràn đầy mong đợi mà hẹn ngày ký hợp đồng với luật sư, để rồi sẽ mang đi bán cho người khác.

—— Dù sao thì anh không có kinh nghiệm và hứng thú kinh doanh vườn bách thú, nhưng nếu bán vườn bách thú đi, có thể nhận được một khoản tiền giúp giảm bớt áp lực trong cuộc sống.

Hôm ấy tới văn phòng luật sư, Đoàn Giai Trạch đọc hết hợp đồng xong, liền ký tên mình xuống.

Thế nhưng vừa ký tên xong, đột nhiên anh phát hiện bên trong có một tờ hợp đồng kỳ lạ chưa từng nhìn thấy, trên đó có viết một số điều khoản, cái gì mà bên B tự nguyện chấp nhận “Công trình hy vọng Lãng Tiêu”, phụ trách giúp đỡ những nhân viên mà bên A phải tới, giúp bên A mở rộng quy mô,...vv...

“Luật sư Vương, cái gì đây?” Đoàn Giai Trạch rút tờ hợp đồng ra, vắt óc mãi mà không hiểu tại sao lúc này kiểm tra hợp đồng mình lại bỏ sót tờ này.

Luật sư Vương không hiểu mô tê gì, cầm tờ hợp đồng qua nhìn, cũng ngần người ra, “Tôi cũng không biết nữa, vốn trong đó không có tờ này.. cái này.. không trình bày đúng quy tắc, cũng không được đóng dấu, nên không có hiệu lực pháp lý.”

Luật sư Vương nhận xét theo bản năng nghề nghiệp.

“Lạ thật đấy, cái này ở đâu ra vậy nhỉ?” Luật sư Vương mờ mịt, cầm qua hỏi trợ lý in hợp đồng.

Về mặt câu trợ lý cũng vô cùng mơ màng, đoạn nói: “Hay là có người dùng máy in của chúng ta in cái này, sau đó in tờ này ra, lúc em in lại không cẩn thận, kẹp vào bên trong?”

Cậu ta cũng vắt óc ra mới có thể nghĩ ra một câu trả lời tạm coi như hợp lý như vậy, nhưng chính cậu nghe mà cũng thấy khó tin, mà luật sư Vương và Đoàn Giai Trạch chưa từng biết tới sự tồn tại của nó, chỉ có thể tạm thừa nhận lời lý giải này.

“Chắc là.. vậy rồi.” Đoàn Giai Trạch chỉ có thể nói như vậy.

..

Đoàn Giai Trạch ra khỏi văn phòng luật sư, trong tay còn cầm theo một danh thiếp, là một người môi giới mà luật sư Vương có lòng tốt đề cử với anh, có thể giúp anh xử lý chuyện bán lại vườn bách thú, anh định sau khi quay về sẽ liên hệ với họ.

Ngoài đường âm ỉ tiếng người và xe, thế nhưng đột nhiên Đoàn Giai Trạch lại có thể nghe thấy một giọng nói hết sức rõ ràng mạch lạc, cứ như phát từ trong đầu mình ra vậy.

[Chào bạn, bạn có đồng ý tải app “Công trình hy vọng Lăng Tiêu” xuống không?]

Đoàn Giai Trạch đứng hình, suýt chút nữa ngã dập mặt xuống đất.

Công trình hy vọng Lăng Tiêu? Đó không phải cái tên xuất hiện trên tờ hợp đồng kì quái ban nãy hay sao? Thế nhưng tờ hợp đồng kia đã bị luật sư Vương cho vào máy nghiền giấy nghiền thành vụn mất rồi.

Đoàn Giai Trạch nhìn ngó xung quanh, dường như những người khác không nghe thấy giọng nói này. Giữa ban ngày ban mặt mà anh bị dọa toát cả mồ hôi hột.

Đùa à, gì mà khủng bố thế?!

Đang buổi trưa, phố xá sầm uất, người tới người lui, ngựa xe như nước áo quần như nêm.

Đoàn Giai Trạch đứng ngơ ngác giữa dòng người tấp nập, cất bước mà không tiến được lên, cảm thấy lạnh sống lưng.

Áng chừng một phút trôi qua, nhịp tim Đoàn Giai Trạch dần khôi phục lại bình thường, nhưng giọng nói lạ lùng kia lại một lần nữa vang lên, khiến Đoàn Giai Trạch sợ hết hồn.

[Không trả lời, tự động tải xuống ——]

..... Ê ê cái app lưu manh này!!!

Rốt cuộc là công trình đen tối, ứng dụng quỷ quái gì cơ chứ? Đừng nói là đột nhiên ghim trong đầu anh đấy nhé?!

Đoàn Giai Trạch căng thẳng chờ đợi một hồi, thấy dường như trong đầu không xuất hiện thứ gì kì lạ. Trong đầu anh lóe lên tia sáng, lấy điện thoại ra, thế mà bên trong lại có một ứng dụng mới thật.

Đoàn Giai Trạch thử một chút. Còn không xóa được nữa.

Logo app là một đám mây màu xanh nhạt, tên là “Công trình hy vọng Lăng Tiêu.”

Đã tên là công trình, vậy hiển nhiên không phải trò chơi gì hay ho rồi, nhưng Đoàn Giai Trạch vẫn không kiềm chế được mà ngẩng đầu lên nhìn xung quanh. Anh tìm một bồn hoa, đoạn ngồi xuống, đôi bàn tay run run mở app ra.

Nếu nói logo chỉ có vẻ hơi đẹp, thì giao diện app này hoàn toàn có thể xưng là có “kiểu cách lãnh đạo”.

“Kiểu cách lãnh đạo” là cái gì ấy hả?

Là một giao diện rất hoành tráng, màu sắc cũng thật bắt mắt, nhất là hai màu vàng đỏ, lại còn có thêm cái khung ngẫu bá cháy.

Thế nhưng mấy cái này không phải trọng điểm, trọng điểm là nội dung bên trong.

Nhưng nội dung trong app này lại rất đơn giản, đơn giản đến mức thoát trông có vẻ sơ sài. Trong mục người sử dụng đã được đăng ký tự động, hiển thị tên Đoàn Giai Trạch, ngoài ra còn có phân loại các mục như “Tư liệu của tôi”, “Nhiệm vụ của tôi”, “Quản lý động vật”.

Ấn vào mục “Tư liệu của tôi”, bên trong liền hiển thị nội dung như sau:

Tên: Đoàn Giai Trạch (Chủ vườn)

Giới tính: Nam.

Tuổi: 23.

– Vườn bách thú Hải Giác:

Diện tích: 40 mẫu (= 26 666.668 m²)

Nhân viên: 0

Độ nổi tiếng: 0

Đoàn Giai Trạch đọc lướt qua, đến khi kéo xuống dưới, thấy có một mục mang tên “Về chúng tôi”, bèn mở ra xem qua.

“Giới thiệu: Công trình hy vọng Lăng Tiêu, đây là công trình giúp đỡ các thanh niên ưu tú trong tam giới gây dựng sự nghiệp, cung cấp miễn phí các dịch vụ giúp đỡ. Bao gồm phái những nhân viên tới theo định kỳ, lên kế hoạch giúp đỡ phát triển kinh doanh, sau khi người được giúp đỡ hoàn thành nhiệm vụ theo sẽ được phát phần thưởng. Trải qua một trăm năm phát triển, công trình hy vọng Lăng Tiêu đã được bán tự động hóa, hệ thống sẽ tự động chọn lựa những người ưu tú ký hợp đồng, lên kế hoạch tăng trưởng phát triển..”

Lại lướt xuống phía dưới, còn có một mục là “Dịch vụ hợp đồng”, anh mở ra xem, bên trong thể mà lại có một vài thông tin vô cùng quan trọng.

“Hủy hợp đồng: Tải đơn hủy hợp đồng xuống và làm theo hướng dẫn rồi gửi tới văn phòng làm việc của “Công trình hy vọng Lăng Tiêu”, xét duyệt theo chu kỳ 70 năm.”

“Vi phạm hợp đồng: Ngũ lôi oanh đỉnh.”

“Khiển trách: Người sử dụng nhận nhiệm vụ nhưng không hoàn thành đúng thời hạn sẽ bị sét đánh vào tay một lần, tích lũy vượt quá ba lần tương đương với vi phạm hợp đồng.”

Ngũ lôi oanh đỉnh? Đừng nói là ngũ lôi oanh đỉnh mà anh đang nghĩ đó nhé?!

Hai mắt Đoàn Giai Trạch đột nhiên tối sầm lại, hận không thể túm lấy cái tên thiết kế mà la to:

Này này, đây là cái chế độ khủng bố ngang ngược gì cơ chứ, sao nói chọn là chọn tui luôn hả, ai mượn các người giúp gây dựng sự nghiệp chứ?! Thế quần nào muốn hủy hợp đồng còn phải đợi bảy mươi năm, thế quần nào làm trái hợp đồng lại bị ngũ lôi oanh đỉnh cơ chứ?!

Với cả cái trừng phạt do không hoàn thành nhiệm vụ kia sao nghe thiếu khoa học vậy?! Sét đánh vào lòng bàn tay, đùa hả, đánh xong có mà ngoẻo từ đời tám ngoảnh nào rồi mà còn có lần sau.

Qua một lúc Đoàn Giai Trạch mới có thể bình tĩnh lại, anh ôm đầu thở dài. Mọi người đi qua đều ngoái đầu nhìn lại, thầm nghĩ không biết có phải cậu chàng này vừa bị rớt ví hay không.

Ồi đời ơi thần linh ơi.

Giờ xem ra không thể bán vườn bách thú đi được rồi. Anh thử một chút, không đổi được tên, xem ra hệ thống công trình này có vẻ rất cứng nhắc, đã bị ràng buộc rồi.

Nếu Đoàn Giai Trạch bán vườn bách thú đi, sẽ bị mất quyền hành trong tay, lại không thể làm nhiệm vụ, sau đó bị sét đánh vào tay.. mà cũng có thể bị phán là vi phạm hợp đồng, sau đó ‘ngũ lôi oanh đỉnh’.. dù sao thì kết cục cũng thế thắm như nhau.

Vẫn là lạc quan lên thì hơn, Đoàn Giai Trạch tự an ủi bản thân, nếu mình nghiêm túc hoàn thành được mục tiêu sự nghiệp, thì đây có khác gì bàn tay vàng trời ban đâu!

Xem xem, công trình hy vọng này bá đạo như vậy, kỹ năng lại chất lừ, nếu phát triển theo đúng hướng, anh mở vườn bách thú xong ăn nên làm ra, chắc đời sẽ lên hương luôn.. nhỉ?Chú thích:– Bắc Đại: Đại học Bắc Kinh, một trong những trường đại học thuộc hàng top của Trung Quốc.

– Bắc Đại Thanh Diệu: Là cơ sở giáo dục công nghệ thông tin APTECH (Công ty giáo dục và đào tạo CNTT của Ấn Độ), dựa vào cơ sở và nguồn tài nguyên giáo dục của Bắc Đại để phát triển

– Ngũ lôi oanh đỉnh: Ý của câu này là làm việc xấu sẽ bị trời đất trừng phạt.

Chữ “lôi” ở đây là động từ, chỉ một hành động đánh chủ động, mang ý trừng phạt. (Cũng bao gồm cả sét đánh)

Ngũ ở đây là ngũ hành trong tự nhiên, lần lượt là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ. Cho nên ngũ lôi là kim lôi, mộc lôi, thủy lôi, hỏa lôi, thổ lôi.

Kim lôi: Chỉ đao kiếm, kim loại, những chuyện như tai nạn xe.

Mộc lôi: Chỉ gãy gỗ, bị ngã từ trên cao xuống, bị cây đè..

Hỏa lôi: Chỉ hỏa thiêu, điện giật, sét đánh..

Thủy lôi: Chỉ chết chìm, ngập nước, trong lúc đi được gặp tai nạn ngoài ý muốn, sinh bệnh...

Thổ lôi: Chỉ đất vùi, động đất, nhà sập, những vật từ trên cao rơi xuống..

2. Chương 2: Ta Là Lục Áp

Sau đó thì mọi chuyện diễn ra như màn mở đầu.

Đoàn Giai Trạch chính thức trở thành chủ vườn bách thú Hải Giác liền đi tới đây, lấy chìa khóa ra mở cửa. Có thể thấy, bên trong nó cũng hoang vu giống như vẻ bề ngoài, thì thoảng có tiếng động vật kêu, nhưng không hề mang tới cảm giác nóng nực, mà trái lại càng thêm thê lương.

Đoàn Giai Trạch đi qua mấy chuồng thú, nhìn thấy con sư tử gầy đến mức như da bọc xương, ở trong cái lồng chật chội, mấy con công nhìn lừ đừ, đám khỉ thì trông bơ phờ, con nào con nấy đều vừa bồn vừa gầy còm ốm yếu.

Trong vườn bách thú Hải Giác không có nhiều động vật, cùng lắm chỉ mười mấy hai mươi loài, tuy nhiên có rất nhiều con cần chuồng muốn ở nơi rộng rãi hơn. Các chuồng thú trong đây đều tương đối nhỏ, một số chuồng bỏ không, giống như trước đó từng nuôi loài vật nào đó.

Các chuồng đều theo kiểu cách cũ, không giống như nhiều vườn bách thú hiện đại, đã đổi sang cửa thủy tinh để tiện quan sát. Với điều kiện hiện có, thấy mà khổ cho các loài thú trong đây.

Hơn nữa, thời gian qua vườn bách thú không có chủ, nhân viên trong đây đã nghỉ việc từ lâu, luật sư Vương có thuê nhân viên xã hội tới cho động vật ăn theo định kỳ. Nhưng hiển nhiên họ cũng không tận tâm, làm việc cũng chẳng chuyên nghiệp, lại còn cắt xén khẩu phần ăn của các con thú.

Văn phòng làm việc trông cũng đến là đơn sơ, là một tòa nhà hai tầng, chỉ quét vôi tạm bợ, đồng thời còn dùng làm ký túc xá để ở luôn.

Dọc đường đi, Đoàn Giai Trạch như bị cảm hóa, anh mở app ‘Công trình hy vọng Lăng Tiêu’ ra, ấn vào nhiệm vụ của tôi, không biết là giờ mới phát nhiệm vụ mới, hay là kiểm tra thấy có người tới vườn bách thú, mục nhiệm vụ vốn mang màu xám xịt, lúc này đột nhiên lại phát sáng —— Có nhiệm vụ mới.

Đoàn Giai Trạch phấn chấn hẳn lên, theo như thông lệ, nhiệm vụ tân thủ đều rất đơn giản, hơn nữa còn tặng kèm các loại vật phẩm.

Đoàn Giai Trạch mở nhiệm vụ mới ra xem, quả nhiên không ngoài dự tính:

Miêu tả nhiệm vụ: Một cái tên thật kêu sẽ là tiền đề giúp doanh nghiệp cất cánh phát triển thành công, bạn hãy đặt cho vườn bách thú một cái tên thật hay nào!

Phần thưởng nhiệm vụ: Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ nhận được thức ăn gia súc cao cấp cho vườn bách thú đủ dùng trong vòng 30 ngày, mỗi ngày tặng một phần.

Lăng Tiêu giúp đỡ: Vườn bách thú chủ yếu cần nhiều loại động vật đa dạng, hiện vườn bách thú của bạn có 23 chủng loại động vật, sau này các nhân viên mà hệ thống Lăng Tiêu phái tới đều sẽ ở trên cương vị động vật, giúp vườn bách thú càng thêm đa dạng phong phú!

Đoàn Giai Trạch thở phào nhẹ nhõm, kể cũng hay, anh mù tịt về mấy chuyện chăn nuôi thuần hóa động vật, mà anh phải mua đồ ăn cho đám động vật, nghe thôi đã thấy phiền rồi, giờ lại chẳng có nhân viên nào giúp đỡ nữa chứ.

Phần thưởng của nhiệm vụ này là thức ăn gia súc cao cấp, còn giúp anh giải quyết được vấn đề lương thực dự trữ luôn.

Nhập động vật mới vào vườn bách thú cũng là một vấn đề nan giải, Đoàn Giai Trạch không có ô dù, cũng chẳng có quan hệ, dù sau này có tiền rồi, muốn nhập động vật mới vào cũng khó, vậy mà hệ thống giúp đỡ này lại rất hiểu lòng người mà đối nhân viên phải tới thành động vật, đúng là có tâm ghê á.

— Ngoài phổ thiếu gì người, tìm nhân viên thì dễ, chứ tìm động vật quý hiếm để thu hút khách mới khó.

Chuyện này không thể để chậm trễ, Đoàn Giai Trạch liền lên trang web tìm kiếm, tìm xem nên đổi cho vườn bách thú Hải Giác cái tên gì thì hay.

Nhiệm vụ tân thủ là dễ làm nhất, thậm chí Đoàn Giai Trạch còn nghĩ, có khi mình đặt bừa một cái tên cũng có thể xong chuyện.

...

Nửa giờ sau, Đoàn Giai Trạch điền vào app cái tên mới của vườn bách thú: Linh Hữu. Baidu nói đây là tên vườn bách thú đầu tiên từ thời xưa, nghe rất là kiểu cách.

Hệ thống nể mặt thông qua, nhưng nhiệm vụ vẫn chưa thông báo đã hoàn thành.

Đoàn Giai Trạch suy nghĩ một chút, liền hiểu vấn đề nằm ở đâu, chắc là phải đợi đến khi hoàn thành thủ tục sở hữu, mới có thể chính thức đổi tên thành công, hoàn thành nhiệm vụ này.

Chuyện này không thể để chậm trễ được, Đoàn Giai Trạch lập tức lên mạng tìm địa chỉ và cách thức liên lạc của một công xưởng, đầu tiên gọi điện thoại hẹn trước, sau đó lại gọi điện thoại hỏi tư vấn về thủ tục đổi tên.

Nói chuyện điện thoại xong nhìn xuống, mục “Lăng Tiêu giúp đỡ” có chút biến đổi, đã có thể điều động động vật. Có lẽ đây là quà tân thủ, đã gửi động vật đầu tiên đi, chỉ là thông báo vẫn còn đang ở trong hậu cần!

Công trình truất’s như vậy, hẳn động vật phải tới cũng phải ngẫu lắm cho xem, không biết nhờ công ty hậu cần nào đưa tới nhỉ? Hay là gửi tới xuyên không gian luôn?

Đoàn Giai Trạch vừa bỏ não, vừa chạy đến chuồng động vật bỏ hoang, bịt mũi dọn dẹp một cái chuồng, chuẩn bị chỗ ở cho con vật mới.

Không biết là loài nào nhỉ, là chim chóc hay là thú đây, trước mắt cứ chuẩn bị chuồng cái dãi, dù sao cũng phải chuẩn bị dọn sạch chỗ ở.

Đoàn Giai Trạch còn nghĩ, chắc sau này phải có nhiệm vụ nâng cấp môi trường sống cho tụi nó, chứ chỗ ăn ở của động vật trong vườn bách thú bây giờ thì tệ quá.

Vốn là Đoàn Giai Trạch không có hứng thú gì với việc quản lý vườn bách thú, nhưng anh nhìn bộ dạng lơ đãng bơ phờ của bọn chúng, trong lòng vẫn thấy xót thương, nếu không thể thả chúng tự do, vậy nâng cấp điều kiện sống cho chúng cũng tốt.

Buổi chiều, Đoàn Giai Trạch qua công xưởng xem một chút, anh tính làm một tấm biển hiệu lớn, cả thiết kế mấy thứ có liên quan như đèn chiếu sáng và biển tên trong vườn cũng đặt làm ở nhà xưởng này luôn. Hẹn sau khi làm xong họ sẽ giao hàng tới tận nơi, phí lắp đặt thì phải tính riêng.

..

Lúc đợi biển hiệu được đưa tới, Đoàn Giai Trạch bận rộn lo đủ công chuyện. Đầu tiên anh đọc qua các giấy tờ hồ sơ mà luật sư giao cho. Anh lướt qua sổ sách kế toán, chuyện tài khoản còn lại không quá hai mươi vạn tiền mặt anh cũng đã đoán được từ trước, mấy năm nay làm ăn không tốt, vườn bách thú bị lỗ rất nhiều.

Tuy rằng không có nhiều tiền, nhưng vẫn phải tuyển nhân viên, hơn mười vạn tiền kia có thể chống đỡ một thời gian, đương nhiên, không thể tuyển nhiều, trước mắt cũng không thể tuyển những công việc lương cao.

Đoàn Giai Trạch không hiểu rõ cách vận hành một vườn bách thú, anh lên mạng đăng thông báo tuyển dụng theo ý nghĩ của mình, trước mắt tuyển một vài nhân viên chăn nuôi.

Mấy ngày này, Đoàn Giai Trạch còn đặc biệt chú ý tới các nhân viên chăm sóc tạm thời mà luật sư Vương thuê, những việc như quét dọn chuồng anh đều đảm nhiệm, tiền công đổi từ giao trong ngày thành ngày hôm sau mới giao, để bọn họ không dám ăn bớt ăn xén nữa.

Những người này đều là dân ở làng bên, cũng không tỏ vẻ khó chịu với sự quản lý của Đoàn Giai Trạch, mà ngược lại còn hỏi anh có muốn tuyển thêm người không.

Bởi nghĩ cho tương lai, là người một làng, dễ kết bè kết phái, cho nên Đoàn Giai Trạch từ chối.

Ba bốn ngày sau, biển hiệu mới được đưa tới.

Biển tên cũ đã rút từ hôm nọ, Đoàn Giai Trạch đứng ngoài cổng đón người của nhà xưởng, sau đó quan sát họ lắp ráp biển mới.

Tài xế nhà xưởng bắt chuyện với anh, “Chỗ cậu mở vườn bách thú mới à?”

Đoàn Giai Trạch gật đầu, “Vâng, vốn là vườn bách thú Hải Giác, bên em đổi tên rồi làm lại từ đầu.”

Tài xế: “Ồi, không biết ông chủ các cậu nghĩ cái gì trong đầu, sao không mở cái công viên trong nội thành ấy, chứ cả khu này ế chồng ế chơ.”

Trong thành phố có mấy ‘vườn bách thú’, quy mô đều rất nhỏ, phần lớn vẫn phải dựa vào các khu vui chơi, công viên, chỉ có mỗi vườn bách thú Đông Hải là coi như vườn bách thú chính quy, độc lập.

Té ra, vườn bách thú Hải Giác làm ăn thua lỗ, không chỉ vì hoàn cảnh không tốt, ít động vật, mà còn một phần vì điều kiện địa lý không tốt nữa.

Tuy nói công viên Hải Giác ở bên cạnh cũng có tiếng tăm, nhưng vị trí nơi đây hẻo lánh, mấy người tới tận công viên Hải Giác chơi phần lớn đều là muốn ra ngoại thành thay đổi không khí, cắm trại ngoài trời, rất khó để lôi kéo họ tới vườn bách thú. Muốn đi vườn bách thú, mọi người thà đi trong nội thành còn hơn.

Đoàn Giai Trạch ngại nói mình chính là ông chủ, cố chấp đáp: “Sau này bọn em muốn mở rộng quy mô, ở trong nội thành không đủ rộng...”

Tài xế cười cười trêu chọc, “Ồ, hóa ra ông chủ các cậu muốn làm chuyện lớn, hay thâu cả núi Hải Giác để làm công viên động vật hoang dã đi.”

Đoàn Giai Trạch gật đầu qua quýt: “Ý kiến hay đó.”

Cứ mơ đi vì cuộc đời cho phép, nhờ anh làm được thật thì sao?!

Chẳng mấy chốc thợ đã lắp đặt biển hiệu xong, còn bật thử cả đèn, Đoàn Giai Trạch thanh toán phí lắp đặt, xong việc họ liền đi.

Đoàn Giai Trạch đứng ngoài cổng chiêm ngưỡng biển hiệu mới, tự thấy rất là đẹp, anh đang nghĩ xem sau khi chính thức khai trương, nên tạo mấy hoạt động gì để thu hút du khách..

“Đây có phải vườn bách thú Linh Hữu không?”

Đoàn Giai Trạch nghe thấy phía sau đột nhiên vang lên một giọng nói trong trẻo lạnh lùng, anh xoay người lại nhìn.

Người nọ cao hơn Đoàn Giai Trạch cả nửa cái đầu, gương mặt hoàn mỹ đẹp đến độ phi giới tính, hơn nữa dù là chân mày hay đường cong nơi khóe mắt, hay cả đường cong khóe môi mỏng, tất cả đều mang theo vẻ lạnh lùng cao ngạo.

Trên đầu anh ta có một chòm tóc nhuộm highlight vàng đỏ trông rất bắt mắt, nhưng lại khiến con người ta tò mò, một nam thần có khí chất cao ngạo lạnh lùng như vậy đáng lẽ ra không nên để kiểu tóc trẻ trâu kia mới phải chứ.

Thế nhưng, dưới khí thế bức người của anh ta, chút thắc mắc ấy.. Đoàn Giai Trạch không dám thốt lên.

Đoàn Giai Trạch chỉ thất thần có một lúc, anh chàng kia đợi anh xoay người, lại cất tiếng hỏi thêm câu nữa, trong giọng nói mang theo chút không vui: “Nhà người là Đoàn Giai Trạch?”

Gương mặt Đoàn Giai Trạch hiện rõ sự kinh ngạc: “Vâng, chính là tôi, xin hỏi anh là?”

Nghe câu hỏi này, vẻ mặt anh chàng kia hơi thay đổi, trong giọng nói lạnh như băng mang theo sự nhục nhã và tức giận muốn bùng nổ: “Ta là Lục Áp, được công trình hy vọng Lăng Tiêu phái tới làm... động vật.”

Đoàn Giai Trạch: “.....?!!!”

3. Chương 3: Hầu Hạ? Chăn Nuôi!

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tuy rằng nửa tháng qua liên tục xảy ra những chuyện bất ngờ, khiến Đoàn Giai Trạch cảm thấy mông lung như trò đùa, nhân sinh thiết hư cấu, nhưng đến khi có một soái ca đi tới trước mặt anh, nhần nhục nói cho anh biết mình là động vật mới tới.. anh vẫn cảm thấy nội tâm dậy sóng.

Đoàn Giai Trạch ngơ ngác hỏi: “Anh nói là, anh là nhân viên được phái tới à?”

Anh nghĩ hồi lâu, chắc cái anh “Lục Áp” này nói nhầm đi.

Lục Áp giận dữ nói: “Câu này ta phải hỏi người mới phải, theo thường lệ là nhân viên cơ mà, sao lại biến thành động vật??”

“Là phương án của hệ thống kia, nói là căn cứ theo tình hình hiện tại, chỗ chúng tôi chỉ thiếu mỗi động vật..”

Đoàn Giai Trạch không khỏi lui về phía sau mấy bước, “Tôi còn tưởng sẽ đổi nhân viên thành động vật, chắc là tôi nghĩ nhầm rồi, anh đừng giận, dù sao thì tôi cũng chẳng biết lấy anh ra triển lãm kiểu gì..”

Anh nói xong, lại cảm thấy có gì đó sai sai.

“Với bộ dạng bây giờ đương nhiên là không được.” Lục Áp nghiêm mặt nói, “Cho nên, sau này những lúc làm việc, ta phải duy trì nguyên hình.”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Lời hấn nói đã đập tan tam quan của Đoàn Giai Trạch, anh bắt đầu choáng váng.

Nói đoạn, Lục Áp quan sát Đoàn Giai Trạch từ trên xuống dưới một lượt, chau mày nói: “Nhà người thuộc nhân tộc thật sao?”

Lúc biết vườn bách thú này ở dưới nhân gian, hấn đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc, càng ngạc nhiên hơn là, chủ vườn bách thú lại là một người bình thường.

“Đúng vậy,” Đoàn Giai Trạch nghe mà muốn khóc, “Vậy chẳng lẽ, anh không phải là...”

Lục Áp nhướn hàng lông mày rậm của mình, “Bản tôn là Tam Túc Kim Ô cuối cùng trong thiên địa.” (Quạ vàng ba chân)

Cũng may mà lúc này trong vườn bách thú không có khách, cả vườn bách thú chỉ có mỗi bác bảo vệ đang ngáp ngắn ngáp dài ngồi canh ngoài cổng.

Đoàn Giai Trạch nhìn tấm biển hiệu vườn bách thú nhỏ bé phía sau, lại nhìn vị tiên sinh Tam Túc Kim Ô với mức độ quý hiếm đã lên cấp bậc thiên địa, ánh cười cuối cùng trên gương mặt cuối cùng cũng tan biến.

...

Sau khi được Lục Áp phổ cập kiến thức, cuối cùng Đoàn Giai Trạch cũng có thể tạm hiểu được, hóa ra thế giới thực sự hoàn toàn khác với thế giới trong nhận thức của anh. Trên trời có ‘thiên’, ngoài ‘nhân’ có ‘tiên’, mà công trình hy vọng Lăng Tiêu này, được phát triển từ thiên đình trong truyền thuyết.

Trên danh nghĩa mà nói, hệ thống này mở rộng phát triển trong cả tam giới, các tộc bình đẳng với nhau, nhưng bởi vì nhân gian đã sớm tách ra xa cách với những tộc khác, không có qua lại liên thông, cho nên tuy công trình này đã khởi động từ nhiều năm trước đây, nhưng lại chưa từng có tiền lệ giúp đỡ loài người, cũng chưa từng triển khai dưới nhân gian.

Hệ thống thông minh này mới chỉ trong giai đoạn khởi động, còn chưa hỗ trợ chức năng hủy hợp đồng.

Lỗi nọ kéo lỗi kia. Đầu tiên, nếu đối tượng lọt vào tầm ngắm không phải nhân tộc, thì dù có là lỗi lập trình gì, cũng vẫn có thể giải quyết, ít nhất đối tượng nhận được sự giúp đỡ sẽ không giống như Đoàn Giai Trạch, còn chẳng chờ được đến chu kỳ hủy bỏ đã nghèo.

Hơn nữa ở những giới khác, vốn không có vườn bách thú tồn tại, khiến cho nhân viên phải biến thành động vật...

Xét từ điểm này, xem ra hệ thống máy móc vẫn còn có chỗ kém người thường, cái gọi là tính toán máy móc này, thế mà cũng có thể phát sinh sai lầm lớn như vậy.

Nói tóm lại, Lục Áp cho rằng, chắc chắn hệ thống chưa được kiểm tra kỹ càng, cho nên mới xuất hiện lỗi lớn như vậy, để rồi bắt lấy Đoàn Giai Trạch làm đối tượng.

Thế nhưng hắn cũng bó tay, bởi vì ngay cả khi có lỗi, hắn muốn đi báo cũng phải đợi chu kỳ mấy thập niên. So với chính phủ ở dưới nhân gian thì thiên đình còn to lớn, phiền phức hơn nhiều, cũng bởi vậy mà chu kỳ làm việc kéo rất dài.

Cái lỗi này, không chỉ hại mỗi mình Đoàn Giai Trạch.

Như Lục Áp tự xưng mình là nhân viên do công trình hy vọng phái tới, nhưng thực chất là “tình nguyện viên”, người đi trước giúp người đi sau.

Nhưng kể cả vậy thì họ cũng bị hệ thống ràng buộc giống như Đoàn Giai Trạch, trong lúc thực hiện nhiệm vụ, nếu như làm trái sự sắp xếp, cũng sẽ bị sét đánh.

Bởi vì làm “động vật”, cho nên phải tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận của động vật, chứ không thể giống như một nhân viên làm công, ra tay giúp vườn bách thú thăng cấp cơ sở hạ tầng.

Về sau thì thôi đi, chứ về trước thì quá tàn nhẫn.

Đoàn Giai Trạch không kiềm chế được nói: “Cái công trình này cũng mất nhân tính ghê, ngay cả tình nguyện viên mà cũng bị sét đánh à? Mấy người các anh không có ý kiến ý cò gì sao? Không thể trực tiếp rút lui sao?”

Anh thấy Lục Áp im lặng một giây, sau đó bắt đầu rống lên chửi công trình hy vọng rác rưởi khôn nạn.

Đoàn Giai Trạch: “.....”

...

Hai người không thể đứng ngoài mãi được, Đoàn Giai Trạch đưa Lục Áp vào trong Linh Hữu.

Đoàn Giai Trạch: “Tôi không biết lại là anh tới, cho nên..”

Anh nhìn cái chuông bỏ không.

Lục Áp nhìn chòng chọc Đoàn Giai Trạch bằng ánh mắt lạnh như băng: “Đây là đâu vậy?”

Đoàn Giai Trạch: “....Phòng làm việc của anh.”

Lục Áp: “.....”

Đoàn Giai Trạch: “Không phải ban nãy nói, trong giờ làm việc anh phải hiện nguyên hình sao? Động vật trong vườn bách thú phải nhốt trong chuồng, với điều kiện chúng ta bây giờ, muốn điều kiện tốt hơn hơi khó...”

Lục Áp giận dữ nói: “Nhà ngươi có hiểu “Tam Túc Kim Ô cuối cùng trong thiên địa” nghĩa là sao không? Nghĩa là khắp đất trời này chỉ còn một mình ta! Ấy thế mà nhà ngươi dám bảo ta làm việc ở cái nơi này, ngươi giữ thái độ như vậy mà còn dám mở vườn bách thú sao?!”

Đoàn Giai Trạch: “==!”

Đoàn Giai Trạch gom hết dũng khí nói: “Thực ra, đây là chuồng dành cho động vật, nếu anh không chịu... làm việc ở đây, thì phải ở lồng chim.”

Lục Áp: “.....”

Lục Áp nghe xong chỉ muốn đánh người.

Đoàn Giai Trạch vội bổ sung: “Chỉ ở đây trong giờ làm việc thôi. Tôi sẽ dọn sạch chuồng một lần nữa. Sau khi tan làm anh có thể tới khu nhà của chúng tôi ở.”

Nghe vậy hắn liếc nhìn căn nhà đơn sơ ở bên cạnh, trông điều kiện có vẻ khá hơn, dù sao thì cũng chẳng có nơi nào tốt hơn nữa.

Lục Áp nguôi giận phần nào, bèn sai Đoàn Giai Trạch: “Hừ, ta muốn ở trong một phòng làm việc lớn hơn một chút, nhà ngươi đuổi con sư tử kia đi, quét dọn sạch sẽ một chút.”

Vậy coi như chấp nhận điều kiện cư trú lúc ban ngày rồi, Đoàn Giai Trạch thở phào nhẹ nhõm.

Khắp người Lục Áp toát ra khí chất khó đối phó, Đoàn Giai Trạch không thể làm gì hơn là thuận theo ý hắn. Thế nhưng, anh không ngờ, Lục Áp lại gọi cái nơi kia là phòng làm việc luôn thật, đúng là thích nghi nhanh ghê á...

...

Chẳng mấy chốc, Đoàn Giai Trạch lại một lần nữa cảm thấy hack não.

— Anh không biết nên chuyển con sư tử sang cái chuồng khác kiểu gì. Vốn là trong chuồng có một cánh cửa sắt có thể di chuyển, có thể kéo ra kéo vào nhốt sư tử lại để tiện quét dọn bên trong chuồng.

Thế nhưng, một người không chuyên như anh vẫn chưa học qua cách làm thế nào để di chuyển sư tử sang một cái chuồng khác.

Mấy ngày nay sư tử được ăn no, thoát trông có vẻ dồi dào tinh thần, mà dù có không ăn no đi chăng nữa, quạu ngả Đoàn Giai Trạch xuống cũng dễ như ăn kẹo.

Đoàn Giai Trạch đứng lúng túng bên ngoài chuồng sư tử, chợt nghe thấy Lục Áp đứng bên cạnh khoanh tay cười nhạo: “Giờ con người ai cũng giống như nhà ngươi sao? Có mỗi con sư tử thôi mà cũng phải sợ?”

Đoàn Giai Trạch làm như không nghe thấy tiếng của Lục Áp, anh nhận ra, thực chất Lục Áp không cao ngạo lạnh lùng như vẻ bề ngoài, đương nhiên cũng có thể là do quá cao ngạo, dẫn đến nói chuyện có vẻ ngứa đòn, giống như lúc này đây..

Bởi nghĩ từ giờ Lục Áp sẽ là một phần trong vườn bách thú, ông chủ Đoàn quyết định không so đo cùng hắn.

Đúng lúc này, con sư tử há miệng, rống lên một tiếng.

Sư tử rống khiến trời rung đất chuyển, uy thế khiếp người, đột nhiên rống lên như vậy, khiến suýt chút Đoàn Giai Trạch ngã ngửa ra sau.

Lục Áp lại khẽ cất tiếng cười nhạo.

Mà chút phong độ cuối cùng Đoàn Giai Trạch đang cố vớt vát, cũng vì tiếng gầm khiến cả người lao đao lảo đảo kia mà tan biến, bởi vì quá mất mặt, nên anh thẹn quá hóa giận nói lầy: “Anh đi mà làm đi!”

Lục Áp trừng mắt lườm Đoàn Giai Trạch, so với tiếng sư tử rống ban nãy còn khủng bố tinh thần hơn.

Thế nhưng Đoàn Giai Trạch lại chẳng sợ gì cả, nãy giờ anh chỉ khách sáo với Lục Áp thôi, bởi anh biết rõ, dưới sự ràng buộc của hệ thống, Lục Áp sẽ không dám làm gì tổn thương anh.

Cho nên, Đoàn Giai Trạch ngồi xuống bên cạnh, che đi đôi chân mềm nhũn của mình: “Tôi không làm đâu, anh giỏi thì tự đi mà làm! Đây là phòng làm việc của anh cơ mà!”

Lục Áp hừ một tiếng, không biết xấu hổ mà tự hào nói: “Ta là động vật quý hiếm, nhà ngươi là chủ vườn bách thú, ngươi phải hầu hạ ta mới đúng! Nhanh lên, mau dọn dẹp phòng làm việc cho ta đi.”

“.....” Đoàn Giai Trạch hán hán lời luôn.

Lục Áp thấy Đoàn Giai Trạch chẳng có chút khí thế gì cả, giống như giành thắng lợi, hất cằm lên rõ là đắc ý. Sau đó giống như ban ân điển, điềm nhiên nói: “Nhanh chân lên, có bản tôn ở đây, nó dám làm gì cơ chứ?”

Lần này từ ‘động vật quý hiếm’ lại được đổi thành bản tôn luôn.

Cái con chym này.. rõ là ngứa đòn mà. Đoàn Giai Trạch nghiêng răng kèn kẹt trong lòng.

Cũng không biết Lục Áp giở trò gì, con sư tử không dám rống lên nữa, mà ngược lại còn cụp đuôi xuống. Đoàn Giai Trạch nhân cơ hội mở chuồng, đánh bạo mà lấy gậy đuổi sư tử ra.

Dưới khí thế áp bức của Lục Áp, quả nhiên con sư tử chạy sang cái chuồng khác, đi vào, sau đó nhấc một chân lên mà tè —— bị dọa sợ quá mà.

Lục Áp khoanh tay ôm ngực đứng bên cạnh, thừa thắng xông lên, chỉ huy Đoàn Giai Trạch quét dọn sạch sẽ chuồng sư tử mới, phải dọn sạch sẽ đến khi không còn hạt bụi nào mới được.

Lục Áp còn không quên tấy nảo Đoàn Giai Trạch: “Đây vốn là nhiệm vụ của chủ vườn bách thú, sắp tới nhà ngươi phải tiếp tục hầu hạ bản tôn cho tốt.”

Đoàn Giai Trạch mỉm cười hỏi ngược lại: “Hầu hạ á? Vườn bách thú chúng tôi không dùng từ này, chỗ chúng tôi gọi là chăn nuôi.”

Lục Áp: “.....”Lục Áp: Theo dân gian, ban đầu có mười con quạ mặt trời, kéo đi mười mặt trời riêng biệt. Hậu Nghệ bằng tài bắn cung của mình, đã bắn hạ chín Kim Ô, chỉ để lại một người con trai của Ngọc Hoàng làm mặt trời. Lục Áp chính là con còn lại đó.

4. Chương 4: Phần Thưởng Đầu Tiên

Những biển hiệu nhỏ mà nhà xưởng đưa tới vẫn còn chưa được treo lên, để tiết kiệm chi phí, khi đó Đoàn Giai Trạch chỉ trả tiền lắp đặt biển hiệu lớn. Nhà xưởng khuyến mãi anh một túi đinh, anh mang theo đồng biển hiệu còn lại, tự mình đi đóng xung quanh.

Những chỗ có chữ “Vườn bách thú Hải Giác” đều được đổi thành biển mới.

Có mấy chỗ biển hiệu được treo trên cao, Đoàn Giai Trạch phải bắc thang chữ A, leo lên leo xuống, cũng tốn khá nhiều sức lực, sau khi làm xong cả người mệt rũ rời.

Đoàn Giai Trạch mở app “Công trình hy vọng Lăng Tiêu” ra, vừa nhìn xuống, quả nhiên nhiệm vụ đầu tiên của anh đã được tích dấu “Đã hoàn thành”, bên cạnh còn có một chiếc túi lấp lánh lóe sáng.

Đoàn Giai Trạch mở chiếc túi ra, lập tức trên màn hình hiển thị:

Chúc mừng bạn đã hoàn thành nhiệm vụ, giờ đã có thể lĩnh thưởng rồi! Bạn có muốn nhận thưởng luôn không?

Ở phía dưới là mục chọn có nhận thưởng luôn hay không, ngoài ra còn có một bảng chi tiết phần thưởng, mở ra sẽ được giải thích cặn kẽ về phần thưởng.

Trên đó cũng viết rõ thực đơn ăn, mỗi ngày động vật trong vườn bách thú ăn những gì, còn ghi chú rõ những động vật bị bệnh hoặc khi mang thai sẽ được hưởng đãi ngộ khác nhau ra sao, ví dụ như mỗi ngày sư tử lại ăn một loại thịt khác biệt, chủ yếu là thịt heo hoặc thịt bò, thi thoảng cũng có thịt gà thịt vịt.

Những thức ăn này, sẽ được phát tự động trong kho vào mỗi buổi sáng, trong đó còn có mục điền vị trí của nhà kho nhận thực phẩm.

Thực ra đây cũng là một bài học cho anh, bởi vì hệ thống đã tính toán thực đơn ăn tốt nhất để nuôi dưỡng động vật, sau này dù không có phần thưởng, biết được nguyên liệu và lượng thức ăn rồi, Đoàn Giai Trạch vẫn có thể rập khuôn làm theo, đây đúng là những kiến thức mà một chủ vườn bách thú như anh cần phải biết.

Đoàn Giai Trạch điền địa chỉ nhà kho, sau đó chọn nhận phần thưởng, phía dưới có một bảng liệt kê, đánh số tương ứng với số lượng động vật.

Đoàn Giai Trạch chạy tới nhà kho xem, bên trong đột nhiên xuất hiện rất nhiều chiếc thùng, được đánh số thứ tự cẩn thận, nào là sư tử số 1, chim công số 1, số 2, bên trong đựng đầy ắp lương thực. Anh so sánh với bảng biểu, số đánh trên đó dựa theo bảng này, tương ứng với từng con vật trong vườn bách thú.

Quan trọng là, Đoàn Giai Trạch còn thấy cả thùng thức ăn của Lục Áp! Trên đó viết rõ ‘Tam túc kim ô’ số 1!

— Đoàn Giai Trạch muốn rống lên, còn lấy đâu ra số hai nữa!!!

Mà Tam Túc Kim Ô thì ăn cái gì nhỉ?

Theo như thực đơn của app, hôm nay Lục Áp được ăn thịt bò và cải trắng!

Nhân viên phụ trách cho động vật ăn vẫn còn chưa tới, Đoàn Giai Trạch liền ôm thùng của Lục Áp đi ra ngoài.

Lúc này Lục Áp đang đứng đợi ở bên ngoài, liếc thấy chiếc thùng trong tay Đoàn Giai Trạch, cùng với hàng chữ “Tam Túc Kim Ô số 1” trên mặt thùng, ngay lập tức hấn xù lông lên như con mèo bị dẫm phải đuôi:

“Nực cười, người nghĩ bản tôn sẽ ăn cái thứ này sao!!”

“Anh không ăn à?!” Đoàn Giai Trạch thấy vậy thì hí hửng, anh thấy chất lượng thịt bò có vẻ rất xịn. Mấy bữa nay anh toàn mua cơm bình dân ở tiệm cơm bên công viên Hải Giác, vị chẳng ngon tẹo nào, lại còn đắt nữa chứ.

Lục Áp không nói gì, Đoàn Giai Trạch quyết định tự nấu cho mình ăn, phòng bếp ở đây có đầy đủ đồ dùng và gia vị. Hồi Đoàn Giai Trạch còn đi học, thường xuyên cùng bạn bè trong phòng ký túc tự nấu ăn, anh đây cũng được coi như đầu bếp của cả phòng.

Lục Áp hết sức tức giận, cứ như bị sỉ nhục gì ghê gớm lắm, “Không ăn!!!”

Đoàn Giai Trạch: “Anh không ăn sẽ không bị đói chứ?”

Lục Áp kiêu ngạo nói: “Ta ích cốc từ lâu rồi.”

(Ích cốc: Không ăn thức ăn, chỉ uống nước, là một hình thức dưỡng sinh của các đạo sĩ tu thân thời cổ xưa.)

Thế là có thể chiếm món hời này luôn à? Nghe thấy hấn nói không cần ăn gì, Đoàn Giai Trạch liền hí hửng ôm cái thùng đi vào phòng bếp, thái thịt bò thành miếng, cắt nhỏ cải trắng thành sợi, sau đó cùng xào lên.

Cũng không biết thịt bò và cải trắng này được sản xuất từ đâu, Đoàn Giai Trạch chỉ xào qua loa thôi, ấy thế mà thơm đáo để. Ở chỗ anh không có cơm, nên định bụng qua hàng cơm ở bên công viên Hải Giác lấy một bát, anh tìm bát trên giá, chảy nước miếng chạy đi.

Năm phút sau, Đoàn Giai Trạch ôm bát cơm đầy trở về, đứng ngoài phòng bếp thôi mà cũng có thể ngửi thấy mùi thịt bò thơm phức, chỉ muốn ăn ngay và luôn.

Vừa đặt chân vào phòng bếp, Đoàn Giai Trạch đã thấy Lục Áp đang bốc miếng thịt bò trong chảo bỏ vào miệng.

Lục Áp: “.....”

Đoàn Giai Trạch: “.....”

Lục Áp: “.....”

Đoàn Giai Trạch đen mặt nhìn Lục Áp: Đã nói không thèm ăn cái này rồi cơ mà? Đã nói đây là một sự sỉ nhục cơ mà? Đã nói ích cốc rồi cơ mà??!

Anh nhìn thức ăn trên chảo, không kiềm chế được nói: “... Sao còn có mỗi một nửa.”

Anh mới đi ra ngoài có năm phút thôi mà!!!

Mặt Lục Áp đỏ hây hây rõ là khả nghi, bộ dạng như thẹn quá hóa giận: “Đây vốn là đồ của ta mà! Nhà người ham hố cả thức ăn cho gia súc sao?”

Đoàn Giai Trạch: = =||

Đoàn Giai Trạch: “Không, tôi chỉ muốn hỏi anh.. có muốn ăn cơm không..”

Đôi mắt phượng của Lục Áp trợn trừng lên: “....Muốn.”

.....

Đạo quân Lục Áp khí thế bức người, đẹp trai khôn kể ở trong phòng bếp bưng bát cơm thịt bò xào cải trắng thơm ngào ngạt, ăn đến là hăng say, hình ảnh quá sống động kích thích, khiến Đoàn Giai Trạch nhìn mà đần cả người.

Quan trọng hơn là, hình như Lục Áp không định chừa chút nào cho anh...

Bụng Đoàn Giai Trạch bắt đầu kêu rột rột, Lục Áp lại vờ như không nghe thấy.

Đoàn Giai Trạch mặt dày kêu tên Lục Áp, miệng ngọt sớt, “Đạo quân, có thể cho tôi nếm thử chút thịt bò không?”

“Không thể.” Lục Áp ngẩng đầu lên, lạnh lùng nói, “Đây là khẩu phần ăn một ngày của ta, chia cho người rồi, ta ăn sao đủ no.”

Với cảnh giới tu luyện của hắn, đã ích cốc từ lâu. Nhưng lâu lắm rồi mới thấy người nấu nướng, thành thử có vẻ hấp dẫn lạ thường.

Hắn nói vậy khiến Đoàn Giai Trạch tức giận: Sao cái tên này ki bo kệt sĩ thể không biết? Có phải tu vi của Tam Túc Kim Ô tỉ lệ nghịch với độ hào phóng không, tu vi càng cao lại càng kệt sĩ?

Đoàn Giai Trạch tức giận nói: “Được, thế mai ngài tự đi mà nấu ăn.” Nhìn cái bộ dạng của con quạ này, đừng nói là nấu cơm, biết trộn thức ăn gia súc thôi đã là tốt lắm rồi.

Lục Áp giận dữ nói: “Nhà người dám uy hiếp bản tôn!!”

Đúng là khí thế bức người thật chứ chẳng đùa, Lục Áp cất tiếng, bên cạnh lập tức xuất hiện những đốm lửa bốc hơi phừng phừng, khiến cả phòng bếp thoáng cái nóng hầm hập lên, ngay cả không khí cũng trở nên méo mó, trông hết sức dọa người.

Rốt cuộc là ai uy hiếp ai đây?

Đoàn Giai Trạch chửi thầm trong lòng, có thân phận chủ vườn bách thú bảo vệ, không sợ khí thế của Lục Áp một chút nào, “Tôi không dám, tôi ăn còn chẳng no thì lấy đâu ra sức để đe dọa.”

Lục Áp tức giận lườm nguýt Đoàn Giai Trạch, vẻ mặt giận dữ không vui, nhưng ngọn lửa kia đã dần dần tắt.

Đoàn Giai Trạch thấy hấn dao động, liền vui vẻ đi rửa sạch thìa, sau đó xúc một miếng thịt bò trong đĩa của Lục Áp.

Tuy Lục Áp lạnh lùng nhìn chòng chọc bàn tay của Đoàn Giai Trạch, nhưng cũng không ngăn cản.

Đoàn Giai Trạch bị vị thịt bò thơm ngát làm cho kinh ngạc, anh không nghĩ tài nấu nướng của mình kinh thiên động địa tới cỡ nào, anh chỉ làm thường thường thôi, nhưng mùi vị này, miếng thịt đậm vị, độ dai mềm vừa phải, ngay cả cải trắng cũng ngọt hơn hẳn ngày thường, so với mấy hộp cơm bình dân anh ăn mấy bữa nay, đúng là một trời một vực, Đoàn Giai Trạch ăn mà rưng rưng nước mắt.

Đoàn Giai Trạch: “Sao ngon thế không biết.. Thịt bò cải trắng này mua ở đâu vậy, có thể đặt hàng trên mạng không?”

Nếu không quá đắt, anh cũng muốn tự thưởng mình một bữa.

Lục Áp hả hê nói: “Không mua được đâu, đây có phải đồ dưới nhân gian đâu.”

Nhân gian đã bị cho ra rìa từ lâu, linh khí dần loãng đi, tới giờ phút này, ít đến đáng thương.

Mà nguyên liệu nấu ăn này, đều được sản xuất ở trên tiên giới dồi dào linh khí, tuy rằng không phải loại đặc biệt gì cho cam, nhưng được nuôi trồng trong hoàn cảnh như vậy, hiển nhiên ngon hơn dưới nhân gian biết bao nhiêu lần.

Đoàn Giai Trạch nghe mà tiếc hùi hụi, bạn nói xem xem? Đường đường là chủ vườn bách thú, mà đãi ngộ còn không bằng động vật.

Lục Áp nhìn Đoàn Giai Trạch đăm đăm, nhắc nhở anh: “Người ăn hơi nhiều rồi đấy.”

Đoàn Giai Trạch lại ăn thêm miếng nữa, mới lưu luyến buông thìa xuống.

...

Sau khi Đoàn Giai Trạch biết nguyên liệu quý báu như vậy, lại càng thêm tiếc nuối, dù sao thì anh cũng không có để ăn mà. Cũng bởi vậy mà lại càng thêm quý trọng, lúc mấy thôn dân làm thuê tới, bê từng thùng từng thùng thức ăn ra, anh nhìn chòng chọc không rời dù chỉ một giây ngắn ngủi.

Nhưng mấy nhân viên làm thuê lại chẳng hiểu mô tê gì, dù sao nhìn bằng mắt thường cũng không phân biệt được thịt lợn tới mức nào, nói không chừng còn không bằng thịt ở nhà họ nữa.

Nhưng khi các con vật ăn, điều này lại được thể hiện rất rõ ràng.

Con sư tử đã ăn no nhiều ngày qua, tỏ vẻ hết sức hứng thú nhiệt tình với thức ăn mới — có lẽ con nào cũng tỏ vẻ như vậy, chỉ là con mèo cỡ lớn này thể hiện rõ ràng nhất.

Đoàn Giai Trạch giám sát thôn dân ôm thùng thịt đi, còn cách xa 50m, ấy thế mà con sư tử đã bò lổm ngổm dậy, lao về phía bên lan can, nhìn chòng chọc về phía thùng thịt, có thể nói là thèm nhỏ dãi.

Đợi đến khi họ tới gần, con sư tử thì đầu lên lan can, người nọ vừa cử động, con sư tử cũng rục rịch theo.

Thôn dân kia không hiểu rõ, liền cầm cái kim dài gấp thịt bỏ qua song chắn, cũng không quét dọn gì, cũng bởi vậy mà trước đây bên trong các chuồng rất bẩn. Giờ Đoàn Giai Trạch yêu cầu dọn dẹp, tuy đã khá hơn rồi, nhưng cách cho ăn vẫn không thay đổi.

Đợi đến khi người nọ bỏ miếng thịt bỏ vào, con sư tử gần như bổ nhào tới rồi vùi đầu xuống ngấu nghiến ăn, so với bữa đầu tiên được ăn no sau nhiều ngày bị bỏ đói còn say sưa hơn, thậm chí từ cổ họng nó còn phát ra tiếng “gru gru” đầy thỏa mãn, khiến Đoàn Giai Trạch nhìn mà lo không biết liệu nó có bị ghen hay không.

Thôn dân kia cũng “Úi” một tiếng, “Bữa nay đói tới vậy cơ à.”

Các con vật khác trong vườn thú cũng như vậy, khiến mấy thôn dân nhìn xong đều ngậm miệng, hẳn là ông chủ mới nâng cao chất lượng thức ăn, chẳng trách đề phòng bọn họ như vậy. Lúc trước họ thường cắt xén chỉ phí mua đồ ăn, không thì cũng đóng gói mang về.

Đoàn Giai Trạch nhìn chòng chọc mấy thôn dân đi đưa thức ăn cho động vật, mãi đến khi họ chuyển sang quét dọn, mới quay về chuồng sư tử lúc ban này. Đúng lúc này con sư tử ăn xong đang liếm tay, không muốn bỏ qua dù là một chút cặn.

Đoàn Giai Trạch hoàn toàn hiểu được hành động này, bởi vì thịt rất ngon mà.

Hơn nữa, anh cứ có cảm giác như, sau khi con sư tử ăn thịt xong, trông phần chần hằn lên, thậm chí mặt mày phơ lớ như đang tỏa sáng. Cũng không biết là như vậy thật, hay là tại anh đã biết lai lịch siêu phàm của chỗ thịt kia, nên sinh ra ảnh hưởng tâm lý.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-ay-tui-mo-vuon-bach-thu>